USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **O. C. H.**, zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. OAM-605/ZA-ZA14-P07-PD1-2014, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2017, č. j. 1 Az 71/2017 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **9 815 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1] Žalobkyně podala dne 18. 11. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Je státní příslušnicí Kubánské republiky, kterou opustila v roce 2009 z důvodu uzavření manželství s britským státním občanem. Na krátkou návštěvu do země původu přijela ještě v roce 2010. Do roku 2011 žila s manželem, od roku 2011 se s manželem nestýká, žila sama dál v Londýně nelegálně. V roce 2014 odletěla z Velké Británie do Srbska a poté vlakem a autobusem přes Maďarsko a Slovensko do České republiky, protože se dozvěděla, že ČR Kubáncům mezinárodní ochranu uděluje. V zemi původu má nezletilou dceru (nar. X), která žije s nevlastním otcem, její vlastní otec má svoji rodinu. Se svou rodinou (otec, matka, bratr a 4 sestry) však nemá již od dospívání dobré vztahy, neboť ta vyznává rasistické postoje ve vztahu k její dceři a partnerům. Kubu opustila, protože už tam nechtěla žít. Nikdy nebyla politicky aktivní. V případě návratu do země původu neví, co by se jí tam mohlo přihodit, jelikož její pobyt mimo území Kuby je nelegální. Mohlo by

jí být vytýkáno porušení zákonů, jelikož vycestovala ještě v době účinnosti starých zákonů. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2015, č. j. OAM-605/ZA-ZA14-HA18-2014, žalobkyni udělil doplňkovou ochranu dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Na základě informací o zemi původu z let 2013 – 2014 dospěl k závěru, že v případě návratu žalobkyně do vlasti nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Kubánské úřady brání svobodnému pohybu svých občanů a svévolně omezují osobní svobodu těch, kteří se kriticky vymezují vůči vládnoucímu režimu. Kritici vlády riskují trestní stíhání a nedostává se jim záruk spravedlivého procesu. Vážné nedostatky vykazuje též vězeňský systém.

[2] Dne 28. 2. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany. V pohovoru uvedla, že když se vrátí na Kubu, tak ji uvězní a i kdyby ji neuvěznili, tak nemá kam jít. Situace na Kubě se podle jejího názoru nezměnila. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017, č. j. OAM-605/ZA-ZA14-P07-PD1-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), doplňkovou ochranu žalobkyni dle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil. Na základě nově shromážděných zpráv o zemi původu z roku 2017 konstatoval, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi původu žalobkyně, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Migrační zákon Kubánské republiky č. 1312 byl novelizován dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012, který rozšířil možnost kubánských občanů cestovat do zahraničí, a nové znění zákona je ze strany úřadů respektováno. Ke svévolnému výkladu zákona dochází jen v případě některých opozičních aktivistů. Zastupitelské úřady jsou schopné vydat cestovní pas i těm osobám, které doposud nebyly zaregistrovány. Dlouhodobý pobyt kubánských občanů v zahraničí nemá ve většině případů žádné negativní následky na jejich další život v zemi původu. Žalobkyni byla udělena doplňková ochrana pouze proto, že přesáhla zákonem povolenou dobu vycestování, a v důsledku této skutečnosti by mohla být ze strany úřadů vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení. Na Kubě však v mezidobí došlo ke změnám v možnosti vycestování a návratu občanů, a tito již po návratu nečelí závažným problémům nebo hrozbě vážné újmy. Žalobkyně neuvedla žádné jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany a ani žalovaný nezjistil žádné další nebezpečí, které by jí v případě návratu do země původu hrozilo.

[3] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), přičemž namítala, že žalovaný shromáždil tendenční informace, které neodrážejí realitu života běžného kubánského občana, který se po deseti letech vrátil do vlasti. Ani na základě těchto informací pak nelze vyloučit možnost, že práva žalobkyně dle nového imigračního zákona nebudou respektována.

[4] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 9. 11. 2017, č. j. 1 Az 71/2017 – 23 (dále jen „napadený rozsudek“). Nezpochybnil, že politický režim na Kubě je značně uzavřený a že stále pokračuje omezování práva na svobodu projevu, shromažďování a pohybu, nicméně tyto skutečnosti nedokládají, že by žalobkyně měla být v případě návratu vystavena nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Kubánská vláda činí kroky zejména vůči veřejné kritice a opozici. Žalobkyně uvedla, že se o politiku nezajímá a nikdy také neměla ve své zemi původu problémy politického charakteru. Neuvedla, z jakých konkrétních důvodů pokládá informace o zemi svého původu za obecné a tendenční. Nepředestřela ani skutečnosti, které by informace shromážděné žalovaným vyvracely, ani neodkázala na informaci, která by hovořila o

opaku. Dle ustálené judikatury se v případě doplňkové ochrany uplatňuje tzv. test reálného nebezpečí. Reálným nebezpečím je nutno rozumět to, že ve významném procentu případů obdobných situaci žalobkyně dojde k nežádoucímu následku, takže žalobkyně má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i ji. Z informací získaných žalovaným nicméně neplyne, že by ve významném procentu případů docházelo k perzekuci kubánských občanů, kteří dlouhodobě pobývali v zahraničí. Ani skutečnost, že žalobkyně má spory se svou rodinou, která jí nebude podporovat, neznamená, že by její návrat představoval nebezpečí vážné újmy.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně („stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. Žalovaný argumentuje tím, že v drtivé většině případu kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Obdobně se vyjadřuje i městský soud a uvádí, že byť žalovaný nemůže vyloučit možnost, že nebudou respektována práva stěžovatelky dle nového migračního zákona, není to ani jeho povinností. Dále žalovaný uvádí, že migrační zákon Kubánské republiky byl novelizován dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012 a touto novelou došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky. Stěžovatelka považuje takovou argumentaci za naprosto účelovou a nesprávnou. Tato novela byla účinná již v době, kdy žalovaný rozhodl tak, že doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a argumentoval zcela opačně. Z tohoto důvodu považuje stěžovatelka napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[6] Dle nového migračního zákona si sice může občan Kuby, který pobýval v zahraničí více než 24 měsíců a považuje se tak dle kubánských zákonů za emigranta, požádat o repatriaci, musí ale splnit zákonné podmínky. Jednou z těchto podmínek je finanční garance rodiny či přátel žadatele či doložení finančních prostředků. Stěžovatelka však nemá finanční prostředky a s rodinou není v kontaktu. Na území Kuby by tak mohla setrvat pouze 90 dní a obává se, že poté by mohla být z důvodu nelegálního pobytu uvězněna či jinak perzekuována.

[7] Stěžovatelka se dále domnívá, že rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v České republice žije již od roku 2014. Návrat do země původu by intenzivně narušil její sociální vazby.

[8] Kasační stížnost měla být přijata k meritornímu posouzení, neboť napadeným rozhodnutím bylo v důsledku jeho nepřezkoumatelnosti zasaženo do subjektivních práv stěžovatelky, a městský soud jej tudíž měl zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že své závěry nepostavil na pouhém faktu novelizace kubánského migračního zákona (účinné, jak podotýká

stěžovatelka, již v době, kdy rozhodoval o její první žádosti o mezinárodní ochranu), ale na tom, jak vyplývá například z Informace MZV ČR č. j. 913285/2017-LPTP ze dne 15. 3. 2017, jak se nová právní úprava, zejména co se týče objektivních možností občanů Kuby opouštět zemi a opětovně se do ní vracet, projevuje v praxi.

[10] Po novelizaci migračního zákona došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky a právní úprava je ze strany kubánských orgánů v drtivé většině případů respektována a majetek emigrujících osob se neznárodňuje. V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušily ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. Ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům – tyto osoby nemají zásadní problém s reintegrací a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce.

[11] K nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký. Žalovaný proto pečlivě zkoumal okolnosti života stěžovatelky na Kubě před jejím odchodem z vlasti a důvody podané žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Stěžovatelka výslovně uvedla, že ona sama ani nikdo z její rodiny není a nikdy nebyl členem jakékoliv politické strany nebo hnutí. O politiku ve vlasti se nezajímá a nikdy na Kubě neměla žádné problémy politického charakteru a nebyla tam ani trestně stíhána. Ze země původu stěžovatelka vycestovala v roce 2009 přes oficiální hraniční přechod bez jakýchkoli problémů s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami z důvodu sňatku s občanem Velké Británie.

[12] Skutečnost, že stěžovatelka má v České republice přátele, nemůže být skutečností relevantní pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatelka nadto dle svých slov v České republice od doby příjezdu ještě oficiálně nepracovala, finanční prostředky na její životní potřeby jí zajišťuje její přítel a částečně úspory z jejího zaměstnání v Německu, kde však pobývala jen půl roku. Rovněž nemá na území České republiky žádné pevné rodinné, sociální či ekonomické vazby a neovládá český jazyk.

IV. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[14] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní

zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: *O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.* Stěžovatelka má za to, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a je třeba chránit její subjektivní práva. Tyto skutečnosti však přijatelnost kasační stížnosti dle výše uvedených kritérií samy o sobě nezakládají.

[15] Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu je *osoba požívající doplňkové ochrany oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena... Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok*.

[16] Trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v § 17a zákona o azylu, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží (rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 21. 4. 2010, č. j. 3 Azs 8/2010 – 75). Meritem rozhodnutí podle § 53a zákona o azylu je posouzení, zda situace v zemi původu znamená pro cizince hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tuto skutečnost je správní orgán povinen při každé žádosti o prodloužení doplňkové ochrany hodnotit (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 7 Azs 59/2009 – 124). Správní orgán zkoumá zejména, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě stabilizovala a tato změna je natolik významná a má trvalou povahu, že odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.

[17] Skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. Tím spíše v případě Kubánské republiky, kterou nelze bez výhrad označit za demokratický právní stát, který za všech okolností respektuje práva svých občanů (jak vyplývá i z informací shromážděných žalovaným).

[18] Žalovaný při udělení doplňkové ochrany vycházel z informací o zemi původu z let 2013 – 2014 a na jejich základě dospěl k závěru, že nelze vyloučit, že by stěžovatelka mohla být v případě návratu do vlasti z důvodu své migrační historie vystavena hrozbě vážné újmy. Při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany shromáždil žalovaný nové aktuální informace o zemi původu – zprávu Human Rights Watch 2017, Kuba, ze dne 12. 1. 2017; Výroční zprávu Amnesty International 2017, Kuba, ze dne 22. 2. 2017; zprávu MZV USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017; zákon Kubánské republiky o migraci v novelizovaném znění včetně prováděcích předpisů; konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro kubánské občany ze dne 14. 11. 2016 a z Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017.

[19] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému nelze v tomto postupu vytýkat pochybení (srov. usnesení Nejvyššího správního sudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 27/2010 – 87).

[20] Z Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017 vyplývá, že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek. Stěžovatelka do žádné z uvedených skupin nespadá. Rovněž ostatní shromážděné informace hovoří o tom, že k svévolnému omezování práv ze strany státních úřadů dochází v případě kritiků režimu či pracovníků důležitých pro chod národního hospodářství a jejich rodinných příslušníků.

[21] S ohledem na výše uvedené nebyla zjištěna přiměřená pravděpodobnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 7 Azs 68/2009 - 62), že by stěžovatelka byla po návratu do země původu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že je v současné době v postavení emigranta a není registrována na zastupitelském úřadě Kubánské republiky (registraci sama odmítla a nezaplatila administrativní poplatek). Ani sama stěžovatelka žádnou konkrétní individualizovanou relevantní hrozbu nezmiňuje. Zároveň nepředkládá žádné dokumenty, které by informace shromážděné žalovaným vyvracely.

[22] Závěr žalovaného, že udělení doplňkové ochrany není nutné s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka může být v zemi původu dle nového migračního zákona repatriována, aniž by jí reálně hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a poté bude ve stejném postavení jako každý jiný kubánský občan, zatímco starý migrační zákon repatriaci emigrantů v zásadě neumožňoval, je v souladu se zjištěním, jak je nová právní úprava v praxi aplikována.

[23] Stěžovatelka v řízení před městským soudem (ač zastoupena advokátem) výslovně nenamítala, že není schopna splnit zákonné podmínky pro repatriaci, tedy, že kubánský občan musí k žádosti o repatriaci doložit garanci rodiny či přátel žadatele či doložit dostatek finančních prostředků pro pobyt. Městský soud se tudíž k této námitce nemohl nijak vyjádřit a podle § 104 odst. 4 zároveň platí, že není přípustné uplatňovat v kasační stížnosti důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[24] Stěžovatelka v žalobě toliko tvrdila obecně, že správní orgán opominul skutečnost, že se nemá kam vrátit, o rodině nelze v jejím případě hovořit, neboť rodina ji nebude podporovat v zapojení do běžného života. Tvrdila, že jediné vazby, které má, jsou v současné době v České republice. Městský soud proto vyzdvihl, že pro prodloužení doplňkové ochrany je rozhodné, zda trvají důvody, které vedly k jejímu udělení, popřípadě, zda zde nejsou důvody nové ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tvrzené rozpory s rodinou žijící na Kubě takovým důvodem nejsou, vazby na přátele v České republice aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod neodůvodňují.

[25] Ohledně ochrany soukromého a rodinného života stěžovatelky, mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65). V naprosto výjimečných případech není vyloučené, že by si žadatel v průběhu trvání doplňkové ochrany vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by její neprodloužení mohlo být nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života.

[26] To ovšem není případ stěžovatelky. Stěžovatelka na území České republiky nemá žádné pevné rodinné či sociální vazby, neovládá český jazyk a za dobu trvání doplňkové ochrany oficiálně nepracovala, dle jejích tvrzení v pohovoru ze dne 24. 3. 2017 prostředky k obživě získávala prací v hotelu v Německu (asi půl roku) i v ČR (do konce roku 2016), měla i nějaké úspory a občas jí podporoval přítel, pak byla registrována úřadem práce. Jediné její sociální vazby tvoří její přátelé, kteří jsou dle její vlastní výpovědi většinou Kubánci. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatelky obsáhle zabýval (str. 7) a správně dospěl k závěru, že její sociální vazby v České republice nemohou být důvodem udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného, ani napadený rozsudek tak netrpí namítanou nepřezkoumatelností.

[27] Nad rámec Nejvyšší správní soud dodává, že nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti, že žalovaný nedostál povinnosti posoudit, zda má reálnou možnost splnit zákonné podmínky repatriace.

[28] Z Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017, která je založena ve správním spise, vyplývá, že za předpokladu splnění všech zákonných podmínek kubánské úřady bez dalších negativních následků umožňují repatriaci občanů, kteří jsou posuzováni jako emigranti (s výjimkou protirežimních aktivistů). Ve správním spise jsou též založeny kubánské migrační právní předpisy. Podle Nařízení č. 305, kterým se novelizují prováděcí předpisy k zákonu o migraci (čl. 48) *kubánští občané emigranti, kteří mají v úmyslu zařídit si svůj pobyt na vnitrostátním území, o to požádají u diplomatického nebo konzulárního zastoupení nebo příslušného úřadu pro vyřizování dokladů Ministerstva vnitra, pokud se nacházejí na Kubě. Ministerstvo vnitra stanoví postupy k vyřizování žádostí.* Podle Rozhodnutí č. 44, o postupu k vyřízení žádostí o pobyt na vnitrostátním území, které předkládají kubánští občané emigranti, musí žadatel o zařízení svého pobytu na vnitrostátním území splnit mimo jiné tuto náležitost: *informovat o příslušné osobě, která se na Kubě zavazuje zaručit se za ubytování a obživu v případě potřeby, pokud by dotčený nemohl mít k dispozici bydlení a vlastní příjmy*.

[29] Stěžovatelka v řízení před žalovaným tvrdila toliko, že se svou rodinou na Kubě není v kontaktu a nemá s ní dobré vztahy a že na Kubě nemá ani žádné osoby, o jejichž pomoc by se mohla v případě návratu opřít. Žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí (str. 7) mj. uvedl, že má stěžovatelka na Kubě vlastní rodinu (rodiče, sourozence), která by jí mohla poskytnout podporu, *pokud by nebyla schopna si ji zajistit sama, jako tak činila doposud dle svých vlastních slov již od 13ti let nejen během svého života na Kubě, ale i ve Velké Británii a následně i zde v ČR.* Žalovaný tak od samotné stěžovatelky měl informace o její životní situaci a závěr o možnosti repatriace stěžovatelky a splnění zákonné podmínky, na níž v kasační stížnosti poukazuje, učinil na základě zjištění, že stěžovatelka sama byla schopna zajistit si bydlení a vlastní příjmy, a lze tak předpokládat, že je schopna splnit zákonné podmínky pro úspěšnou repatriaci. Jejímu návratu do země původu, pokud by tak chtěla učinit, nebrání, že má za to, že nemůže doložit osobu, která se zaručí v případě potřeby za její ubytování a obživu dle citovaného prováděcího rozhodnutí k novému migračnímu zákonu. Nadto žalovaný již předně v odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že zákon o azylu předpokládá dočasnost udělené mezinárodní ochrany (str. 6), a tedy návrat cizince do země původu v případě, že pominou důvody,

pro které byla doplňková ochrana udělena. Neznamená to však, že by byl cizinec (zde stěžovatelka) nucen k návratu, ale je na něm, zda si oprávnění pro případný další pobyt zajistí prostřednictvím jednoho z pobytových institutů podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. (Konečně sama stěžovatelka v řízení před zdejším soudem, v žádosti o ustanovení advokáta, uvádí, že právě typ pobytového povolení jí brání v získání zaměstnání).

[30] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti, přičemž i Městský soud v Praze rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. Za daných okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto ji shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[31] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[32] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 6 Azs 369/2017 – 20, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ovenecká 78/33, 170 00 Praha 7. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Za dva úkony právní služby náleží odměna ve výši 6 200 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Soud nepřiznal zástupci stěžovatele odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v dvojnásobné výši ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, jelikož nebyla blíže doložena mimořádná obtížnost tohoto úkonu. Strohé konstatování, že porada probíhala v cizím jazyce, soud samo o sobě jako mimořádné obtíže nevyhodnotil. Soud dále přiznal zástupci náhradu za promeškaný čas potřebný na seznámení se spisem dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v uplatňované výši 900 Kč. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud výše přiznanou odměnu o částku 1 617 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Odměna tedy činí 9 317 Kč. Nejvyšší správní soud k této částce dále přiznal náhradu cestovného k seznámení se spisem dle § 13 advokátního tarifu – doložená jízdenka Praha – Brno a zpět v ceně 498 Kč. Částka v celkové výši 9 815 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu